

Mérték

Csak ennyi a semmi
Egy lapátnyi hó
Olvadás után
Testetlen, állandóan
Alakuló lények
Rossz alváshoz
Puha párna
Cukrászda kirakata
Nyállal teli pohár
Elijesztett szerető

Hús kilométert
Autózni lépésben
Míg az apróságok
Megszokott hiánnyá
Állnak össze
A fejben

Eltemetni
A temérdek gilisztát
Zivatar után
A borcseppet
Ajkunk pereméről
Álmainkat, melyek
Maguk a valóság
És a tablettákat
Melyektől vérünk pezseg

Reggeli rutin

Feljebb tekertem a fűtést,
mégis vacogok.
Van bennem valami furcsa
otthontalanság-érzés,
mintha a test és a lakás
egyszerre fordulna ellenem.
Tiszta zoknit keresek, ez sem sikerül.
De legalább a kulcs a zárban vár.
Menekülök a hideg elől.
Durván csapódik a liftajtó.

Nem a részletek zavarnak,
hanem az egész.
Hogy ezt így egyben már
nem én rendezem.
Hogy nem állnak össze a snittek
reggeli rutinná.

Úgy mozgok a fekete-fehér kőpadlón,
mint lassított kockákon.
Vagy mintha egy óriás lufiban
kellene talpon maradni.
Nyikorog a kapu. Ónos szitálás.

A megállóban jó sokan
ácsorognak már,
nem jön az a kurva busz.
És hiába próbálok toporgással
átmelegedni. Bizony, rajtam
már csak egy fülbe súgott
forró szerelmi vallomás segítene.
Ezen eltűnődöm, és méregetem
a férfiakat, kitől esne jól,
és ki az, aki lökdösődni fog.

De semmi ilyesmi.
Fáradtan szállunk fel
és zuhanunk az ülőhelyekre,
ebben a mozgó váróteremben.

Ha sötét lenne,
látnám magam az ablaküvegen.
Így viszont ködbe bújik a táj
A semmi felé igyekszem
reszketve, mint a nyárfalevél.

Vendégek

A szuszogásukról megismerem őket,
ahogy a hallban vetkőznek.
Esélyt sem adnak menekülésre,
szekrénybe bújásra,
na, játsszál velük szépen.

Billegő, furcsán vihorászó népség.
Cirokseprőn érkeztek
az erdőn túlról, ez bizonyos.
Hiába zárnám magamra az ajtót,
átbújnának a kulcslyukon.

Öltöztetjük hát ötödszörré is
Zsuzsi babát, most zöld
kezeslábasba. Csak úgy ráng az arca.
Festett gumihaját tépné,
ha nem volna sapka rajta.

Zene szivárog át a falon.
Poharak koccannak.
Rumos meggyet mi is kapunk.
Sorban ülnek a királylányok
a heverőn, élők szépen a végén.

A tupírozott babák között
gubbasztok, valahogy
elkeverték, vagy készakarva
oda tettek. Ha ordítok, nem hallják.
Ha rúgok, kinevetnek.

Emlékkönyv

ültem a meredek lépcsőn
egyre csak húzták előttem
a póráz végén ügető
embereket a kutyák
virágzott a bodzafa
orromat az égbe mártva
mindegy volt
hogyan tovább
sőt be kell vallanom
hogyan ez idő tájt
létfilozófia híján
az ide-oda pattogó
labdákat szívesebben néztem
mint magát a meccset
a sötét pedig egyszerre
taszított s nem eresztett
és kifejezetten
úgy fürkésztem minden arcot
mint aki tükröt keres
a felszálló kéményfüstben
ábrákat véltem látni
átjárt és vigasztalt
a szomszéd nagykamasz
ha épp egy erdő
közepén hittem magam
remegő madárkának gondolva
és fokozatosan
sűrűsödő képzeletem
lett a menedék
és nem sejtettem
hogyan évek múltán
nagy üres foltokat
találok lelkemben
és a gyorsan ügető idő
mely az illatoknak sem kegyelmez
nem hagy szívecskéket
emlékkönyvemben